

HET MEISJE ONDER DE BOOM

Sara Blædel

Het meisje onder de boom

Uit het Deens vertaald door
Femke Muller en Maaïke van Hassel

the house of books

Deze publicatie is tot stand gekomen door bemiddeling van Nordin Agency ApS, Denemarken

Oorspronkelijke titel: *Pigen under træet*

Oorspronkelijk uitgegeven door: JP/Politikens Forlag, Kopenhagen 2019

© Sara Blædel, 2019

© Vertaling uit het Deens: Femke Muller en Maaïke van Hassel, 2020

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2020

© Omslagontwerp: Kenneth Schultz

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Mark Hesseling, Wageningen

Foto auteur: © Les Kaner

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5981 7

ISBN 978 90 443 5982 4 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Gitte

Mijn fantastische vriendin, getuige van mijn leven en klasgenoot.

Jij bent mijn rots in de branding.

In het bleke maanlicht dat tussen de dichte boomkruinen door viel, zag ze de grot, of in elk geval een soort opening in de rotswand. In de war, struikelend en op de tast, baande ze zich een weg ernaartoe, en klauterde met veel moeite tegen de steile rotswand op. Ze hoorde hun stemmen op het pad en probeerde meer snelheid te maken, maar opeens gleed haar voet weg en viel ze bijna. Ze kon zich nog net vastgrijpen aan een struikje, hees zich op en kroop naar de opening van de grot, waar ze bescherming hoopte te vinden. Het begon weer te regenen; de regen striemde in haar gezicht en veroorzaakte een luid geraas in de boomtoppen.

Nu hoorde ze hun stemmen niet meer – de inktzwarte duisternis omsloot haar terwijl ze met haar handen de stenen aftastte op zoek naar een schuilplaats. Haar hart bonkte tegen haar ribben en ze haalde adem met horten en stoten.

Haar hoofd deed pijn en ze was vreselijk duizelig. Ze wist dat ze bewusteloos was geraakt door de klap, maar niet hoelang ze buiten bewustzijn was geweest. Toen ze langzaam bijkwam, stonden ze om haar heen te kijken, maar ze was ervandoor gegaan. Ze was wankelend overeind gekrabbeld en weggerend, de duisternis in.

Ze voelde aan haar slaap. Haar vingers plakten aan haar huid en aan haar kletsnatte haar, maar ze kon het bloed in het donker niet zien.

Ze zou nooit meer met hen praten. Het enige wat ze wilde, was dat ze haar met rust zouden laten.

Toen ze zich door de krappe opening van de grot wurmde, haalde ze de zachte huid van haar blote armen open aan de ruwe rotswand. Rillend van de kou kroop ze in elkaar, haar armen stijf rond haar knieën geslagen. Ze concentreerde zich erop haar adembaling onder controle te krijgen. Lang bleef ze zo zitten. Ze luisterde of ze hun stemmen door de gierende wind en het lawaai van de boomkruinen heen kon horen, tot ze er zeker van was dat ze het hadden opgegeven om haar te zoeken en terug waren gegaan.

Felle pijnscheuten trokken vanuit haar hoofd door haar hele lijf en om de zoveel tijd welden er een golf van misselijkheid in haar op. Eerst voelde ze de regen als koude druppeltjes, maar toen begon het weer harder te regenen en joeg er een gordijn van grote spetters naar binnen door de kleine opening van de grot. Boven haar rukte en trok de wind aan alles wat hij te pakken kreeg. De dikke stammen kraakten en knapten.

Ze werd overmand door duizeligheid en probeerde die op afstand te houden door haar ogen te sluiten, maar toen er buiten een grote tak met een keiharde klap op de grond viel, deed ze ze meteen verschrikt weer open. De storm en het klaaglijke gejammer van de bomen maakten haar bang. Ze deed haar ogen weer dicht en dacht aan Skipper. Ze dacht aan haar broer en probeerde zichzelf te kalmeren.

De misselijkheid was bijna niet meer uit te houden. Toen ze nog net op tijd haar hoofd naar buiten stak om in hevige golven over te geven, stootte ze haar schouder hard tegen een uitstekende punt in de rotswand. Doodop, huilend en rillend van de kou veegde ze haar mond af en trok zich zo ver terug in de grot dat ze kon gaan liggen. De pijn in haar hoofd was inmiddels in alle hevigheid losgebarsten. Ze ging op haar zij liggen en kroop in elkaar om warm te blijven. Opnieuw sloot ze haar ogen; ze voelde de grond onder zich draaien en viel in slaap. Totdat er buiten een harde klap klonk en ze nog verder ineens dook. Toen werd alles zwart.

Zwart en nog benauwder.

‘Louise Rick, Louise Rick!’

Hij sprak haar naam uit als *Lois Rek*.

De zon wierp een oranje-gouden avondgloed op de zee die zich diepblauw voor haar uitstreckte, zo ver het oog reikte. De hitte op het strand was die dag gewoon ondraaglijk geweest. Toch zat ze daar, omdat ze nergens anders toe in staat was.

Eerst negeerde ze zijn geroep. De leegte in haar maakte dat ze zich zwaar, lusteloos en sloom voelde.

‘*Emergency!*’ riep hij. ‘*It’s a family matter. Please come to the phone!*’

Hij was al bijna bij haar aan de vloedlijn. Zijn voeten lieten afdrukken achter in het natte zand. Hij hijgde. Zijn woorden drongen met enige vertraging tot haar door. Ze draaide zich verschrikt om en staarde hem aan.

‘Wat is er aan de hand?’

Hij stak zijn hand naar haar uit, alsof hij haar van de kleine handdoek wilde trekken die ze had meegenomen uit het hotel.

‘*Please come,*’ herhaalde hij met doordringende stem. Toen draaide hij zich om en rende terug naar de receptie die aan de overkant van de weg lag, bij de eetkraampjes die tussen de geparkeerde auto’s stonden. De brommers die dag en nacht langs het hotel raceten maakten een hels kabaal, maar Louise hoorde de herrie niet terwijl

ze zich achter de man aan haastte naar het hotel dat op een kleine open plek tussen de palmen lag.

Thailand was niet haar keus geweest, maar dat was de afspraak die ze hadden gemaakt toen ze hadden besloten om op reis te gaan: zes maanden vakantie en ieder van hen mocht kiezen waar hij of zij heen wilde. Na de eerste stop in Mexico, waar haar pleegzoon Jonas hen had meegenomen in het spoor van de Maya's, hadden ze door Zuid-Amerika, Afrika en India gereisd. Ze waren nu vier maanden weg. Een kleine samengestelde familie op ontdekkingsreis. Louise en Jonas. Eik en Stephanie.

Louise werd meegetrokken naar een bureau achter de receptiebalie. Daar lag de telefoonhoorn op haar te wachten. Haar eigen telefoon lag op de kamer. Uit.

'*International call*,' zei hij, wijzend op de hoorn.

Opeens werd Louise overvallen door een verlamme angst. Ze had er de afgelopen periode alles aan gedaan om zich af te sluiten voor de werkelijkheid. Nu lag die telefoon daar voor haar op het bureau, klaar om haar met diezelfde werkelijkheid te confronteren.

Ze liet zich met een dof gevoel op de stoel voor het bureau vallen. De man van de receptie pakte de telefoon en drukte hem in haar hand.

'Hallo,' zei ze flauwtjes toen ze de telefoon naar haar oor bracht.

'Het is Mikkel,' zei haar vader met een stem die nauwelijks herkenbaar was. 'Hij heeft geprobeerd zelfmoord te plegen. Hij ligt in het ziekenhuis in Roskilde; we zijn bij hem.'

Hij zweeg even en slaakte toen een diepe, trillende zucht.

'Ze kunnen nog niet zeggen of hij het zal halen,' ging hij verder. 'Ik denk dat je maar beter naar huis kunt komen.'

Mikkel. Haar broer was tweeënhalft jaar jonger dan Louise. Ze waren heel close. Niet zo close als ze zouden zijn geweest wanneer Louise op het platteland van Sjælland was blijven wonen, in plaats van

naar Kopenhagen te vluchten na het overlijden van Klaus. Er waren indertijd duizend redenen geweest waarom ze niet kon blijven. Ze was niet eens naar de begrafenis van haar vriend gegaan. Toch hadden Mikkel en zij goed contact en was ze de peetmoeder van allebei zijn kinderen. ‘De terroristen’, zoals haar moeder haar kleinkinderen noemde toen ze nog klein waren. De terroristen waren inmiddels vier en zes, en ze waren iets rustiger geworden. In elk geval Kirstine. Malte had op z’n zachtst gezegd nog steeds heel veel pit, maar Louise had een zwak voor haar neefje, al was ze normaal gesproken niet erg dol op kinderen die met veel kabaal door het huis renden.

‘Ik kom naar huis.’

Toen ze afscheid hadden genomen, bleef ze nog een poosje met de telefoon in haar hand staan. Haar broer Mikkel, die naar de begrafenis van Klaus was gegaan om namens haar een rode roos op zijn kist te leggen. Haar broer, wiens wereld was ingestort toen zijn vrouw bij hem was weggegaan en hem had achtergelaten met twee kleine kinderen, het vrijstaande huis in Osted en de rekeningen die hij niet kon betalen. Hij had bijbaantjes genomen en als koerier het hele land doorkruist op de momenten dat hij niet in het magazijn van Volvo in Roskilde werkte.

Dat had bijna een jaar geduurd, waarna Trine bij hem terug was gekomen. Daarna had hij echt een gelukkige indruk gemaakt. Louise had vaak gedacht dat het voor hun relatie misschien wel heel goed was geweest dat zij hem had verlaten. Ze leken veel dichter tot elkaar te zijn gekomen, en hadden een nieuw soort rust gevonden, alsof ze meer tevreden waren met wat ze samen hadden. Louise zelf had niet veel goeds over gehad voor haar schoonzus in de tijd dat ze bij haar gezin weg was geweest. Maar dat was allemaal voorbij. Haar broer was gelukkig en dan was Louise ook gelukkig.

Ze had altijd geweten dat ze de hele wereld over zou reizen om voor haar broer te zorgen – iets wat hij vreselijk zou hebben gevonden als hij haar dat had horen zeggen. Hij was een kop groter

dan zij en maakte niet bepaald de indruk dat hij zijn grote zus nodig had om voor hem te zorgen. Maar ze had met zichzelf afgesproken dat ze er altijd voor hem zou zijn.

Louise sliep het grootste deel van de terugreis in het vliegtuig. Toen Eik en de kinderen waren vertrokken, had ze de plaatselijke apotheek weten over te halen om haar wat slaappillen te geven. Daar had je eigenlijk een recept voor nodig, maar ze had zichzelf in een elegante boog om een Thaise dokter heen weten te kletsen. De pillen hadden haar de afgelopen nachten door geholpen.

Omdat het een *emergency* was, mocht ze uit het bescheiden toeristenhotelletje vertrekken zonder te betalen voor de tijd die ze er niet had doorgebracht, terwijl ze haar natuurlijk gewoon voor de rest van de week hadden kunnen laten betalen. Er viel niet veel goeds te melden over de kamers in het hotel of over het bed. En al helemaal niet over de douche vol kalkaanslag, die niet veel meer dan een piepklein straaltje ijskoud water wist te produceren. Er was daarentegen wel heel veel goeds te melden over de man van de receptie, die de eigenaar van het hotel bleek te zijn. Dat vertelde hij toen hij haar naar het vliegveld bracht. Hij had zelf aangeboden om haar erheen te brengen en hij was uiteindelijk ook degene die had uitgezocht hoe Louise het snelst terug naar Denemarken kon komen.

Ze had twee tussenlandingen, maar de wachttijd ertussen was niet al te lang. Het grootste deel van de reis ging voorbij in een waas van ongerustheid, verdriet, slaap en onwerkelijkheid. Als een boze droom die zich in haar ledematen nestelde, haar lijf stijf maakte en haar hoofd verdoofde. Ze had niets gegeten sinds het telefoontje van haar vader, en ook niet veel gedronken. Ze had überhaupt niet veel naar binnen kunnen krijgen nadat ze afscheid had genomen van de anderen. Haar lichaam was tot stilstand gekomen en het leek of ze het geweld aandeed telkens als ze probeerde iets te eten. Ze ‘weigerde haar voer’, zou haar vader hebben gezegd, maar hij had voornamelijk verstand van vogels en niet van mensen.

Haar koffer was een van de eerste op de band. Haar Thaise gastheer had de vrouw op de luchthaven weten over te halen om een rode sticker om het handvat te plakken, zodat hij snel door de bagageafhandeling zou gaan. Louise was het besef van tijd kwijtgeraakt. Ze keek op haar telefoon en zag dat het bijna halfacht 's avonds was.

Toen ze door de douane naar buiten kwam, zag ze haar vader meteen. Hij stond links in de aankomsthal. Hij stapte op haar af en trok haar in zijn armen; ze versperden de weg voor de andere reizigers die met hun rolkoffers achter haar aan kwamen.

Zijn stevige omhelzing weerhield Louise ervan om naar haar broer te vragen, of misschien durfde ze het gewoon niet. Er was meer dan een etmaal voorbijgegaan sinds ze het telefoontje had gekregen. De eerste vierentwintig uur waren bepalend. Dat waren vaak de uren die het verschil maakten tussen leven en dood, wist ze uit ervaring. Toen haar vader haar eindelijk een beetje losliet en hij zijn tranen wegveegde met de rug van zijn hand, deed ze een stap naar achteren, zodat ze zijn gezicht kon zien.

'Ze zeggen dat hij het zal halen,' fluisterde hij met opgeluchte, trillende stem. 'De artsen denken niet dat hij er iets aan over zal houden, maar het was op het randje. Als je moeder niet was gekomen, was Mikkell nu dood geweest. Hij was al buiten bewustzijn toen ze hem vond.'

Louise voelde de opluchting door haar lijf golven, het bruisende gevoel tilde haar bijna van de grond.

'Kunnen we nu meteen naar het ziekenhuis gaan?' vroeg ze.

Haar vader schudde zijn hoofd.

'Ze vroegen of we hem vanavond nog met rust konden laten. Hij voelt zich niet goed en is zichzelf niet. Morgen kun je bij hem op bezoek.'

Haar vader nam haar koffer van haar over en leidde Louise naar de uitgang. Toen ze buiten kwamen, registreerde ze de gonzende

stemmen om zich heen en voelde ze de laaghangende roze zon op haar gezicht. Ze was nog steeds erg overdonderd. Het gevoel van de ramp die aan de horizon was opgedoemd had haar zo sterk in zijn greep dat haar lichaam in staat van paraatheid was. Stukje bij beetje liet het gevoel van een dreigende ondergang haar los en voelde ze dat ze weer vrijer kon ademen. Ze tilden de koffer in de achterbak van de auto en haar vader reed de parkeerplaats af.

Toen ze op de snelweg waren, vroeg hij naar de anderen. Vooral naar Jonas. Louise antwoordde een beetje ontwijkend. Ze zei dat het prima ging en dat hij de groeten moest hebben, maar daar liet ze het bij. Ze verzekerde hem ervan dat Eik en de kinderen het helemaal hadden begrepen dat zij naar huis moest.

‘Misschien kun je later weer bij hen aanhaken,’ zei haar vader, alsof hij zich ervoor wilde verontschuldigen dat hij haar had gevraagd haar vakantie te onderbreken nu haar broer toch niet dood bleek te gaan.

De borden langs de snelweg schoten voorbij. Hoewel ze lang weg was geweest, schonk ze de vertrouwde omgeving niet veel aandacht. Ze dacht aan Mikkel. Het was voor haar heel moeilijk te begrijpen dat haar broer had geprobeerd zelfmoord te plegen. Hij wist hoe ongelukkig en kapot zij ervan was geweest, al die jaren dat ze had geloofd dat haar vriend Klaus zich van het leven had beroofd. Zij had hem gevonden, hangend aan een touw in het trapgat van het huis waarin ze net waren gaan samenwonen.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ze toen ze een tijdje in stilte hadden doorgereden. ‘Hoe heeft hij het gedaan?’

Haar vader hield zijn blik strak gericht op de weg en de auto’s voor hem.

‘Uitlaatgas,’ antwoordde hij ten slotte. ‘Mikkel heeft zichzelf in de garage opgesloten en de motor gestart. Wij pasten op de kinderen, ze zouden bij ons slapen. Je moeder ging ’s ochtends even langs om iets te halen voordat ze hen terugbracht en toen hoorde ze de motor van de auto lopen.’

‘Uitlaatgas!’ herhaalde Louise hardop. Deze methode werd niet vaak meer gebruikt. Die was voor de arme sloebers, of juist de rijke stinkerds, zeiden de forensisch artsen altijd. Die methode werkte niet echt met nieuwe auto’s met een katalysator. Dus als ze te maken kregen met dat soort zelfmoord, was die begaan door iemand met een oud model auto, of door iemand die goed in de slappe was zat en een exclusieve oldtimer had aangeschaft.

Ze voelde de blik van haar vader op zich rusten.

‘Hij moet daar heel lang hebben gezeten,’ zei ze terwijl ze de tranen in haar keel voelde branden. Als er niet zoveel kieren in de garage hadden gezeten, had hij kunnen doodgaan aan koolmonoxidevergiftiging, als hij de tijd had gehad. En Trine, heeft zij hem niet naar de garage horen gaan?’

‘Je broer was alleen thuis.’

Haar vaders stem trilde nog steeds. Louise keek hem aan, maar ze vroeg niet door. Ze was te moe en kon even niets meer hebben. Ze zette de autoradio aan, legde haar hoofd achterover en luisterde naar de nieuwsuitzending die bezig was.

‘De politie heeft zojuist bevestigd dat het stoffelijk overschot dat vorige week is aangetroffen op Bornholm van Susan Dahlgaard is. Het veertienjarige schoolmeisje verdween in 1995 tijdens een werkweek met haar klas van het Osted College op Midden-Sjælland. Ze werd gevonden in een grot in de rotswand in het Echodal, een bekende toeristische trekpleister op het eiland. De identificatie van het stoffelijk overschot werd bemoeilijkt door de staat waarin het lichaam verkeerde. Het is nog niet zeker of het meisje slachtoffer is geworden van een misdrijf.’

Louise ging rechtop zitten. Dat was een van de zaken die bij de afdeling Recherche lagen. Op het prikbord achter het bureau van haar voormalige collega Olle had een foto van Susan Dahlgaard gehangen, tussen foto’s van personen van de andere onopgeloste verdwijningszaken die met enige regelmaat terugkeerden in de media. Toen het schoolmeisje verdwenen was, werd er een uitge-

breide zoekoperatie op touw gezet. De politie van Bornholm had de hulp van de Landelijke Opsporingseenheid ingeroepen en de plaatselijke hondenbrigades waren geassisteerd door de beste speurhonden van het land. Een team van dertig man had met de allerbeste getrainde reddingshonden grote gebieden doorzocht in de buurt van de jeugdherberg van Svaneke, waar de schoolklas had geslapen.

De daaropvolgende week was er een nieuwe ploeg naar Bornholm gestuurd om het eerste team af te lossen, en zo was er wekenlang intensief gewerkt, tot uiteindelijk het zoeken met de honden was gestaakt. De politie ging uit van de theorie dat ze was opgepikt en van het eiland was meegenomen. De foto van Susan Dahlgaard verscheen in nieuwsuitzendingen en op posters die particuliere detectivebureaus in het hele land ophingen. Ze werd gezocht met wat ze op de afdeling 'het complete pakket' noemden, wat inhield dat ook de internationale registers werden geraadpleegd.

De drie vriendinnen met wie Susan Dahlgaard tijdens de werkweek een kamer had gedeeld, hadden haar voor het laatst gezien in de haven van Svaneke, waar ze uiteen waren gegaan. De vier meisjes waren na bedtijd met twee fietsen uit de jeugdherberg vertrokken. Tijdens het verhoor hadden ze verteld dat ze naar de haven waren gefietst, waar Susan zich bij de jongens van het eiland, die ze daar hadden leren kennen, had gevoegd. Bij de kiosk aan de haven waren ze uiteengegaan en dat was de laatste keer dat de vriendinnen Susan hadden gezien. De jongens bevestigden dat ze met de meisjes hadden afgesproken bij de haven, maar ontkenden dat ze daarna met Susan alleen waren geweest. Vanaf dat moment was er geen spoor meer gevonden van het veertienjarige schoolmeisje.

Op het moment dat Susan Dahlgaard verdween, had Louise nog op de middelbare school gezeten. Het was lang voordat ze bij de politie ging werken, maar de zaak hield haar bezig omdat Osted, waar het meisje vandaan kwam, zo dicht bij Hvalsø lag, waar ze zelf op school had gezeten. Zij was ook met haar klas op werkweek naar Bornholm geweest en die week stond haar nog duidelijk voor de

geest. De dag voordat ze vertrokken, had ze tijdens een voetbalwedstrijd haar sleutelbeen gebroken. Ze was met haar arm en schouder stevig ingetapet op reis gegaan, en haar vriendinnen hadden haar moeten helpen met aankleden en haar schoenen vastmaken. Maar het was ook een prima smoes geweest om niet mee te hoeven op de lange fietstochten, wat ze bepaald niet erg had gevonden. Louise sloot haar ogen en er kwamen flarden van herinneringen aan die werkweek naar boven. Ze herinnerde zich dat de veerboot naar het eiland zo erg had geschommeld dat een paar van haar klasgenoten hadden moeten overgeven tijdens de overtocht. En dat ze een in krantenpapier gerolde haring in hun hand gedrukt hadden gekregen bij de rokerij. En de grote ijswafel in de haven van Gudhjem.

Ze had geslapen, constateerde Louise toen ze haar ogen opendeed en zag dat ze op de oprit van het huis van haar broer stonden. Haar moeder stond in de deuropening te wachten tot ze zou uitstappen. Ze zag er oud uit. Het leek wel of ze sneller oud was geworden in de vier maanden dat Louise weg was geweest. Of misschien kwam het doordat ze haar moeder nog maar zelden zag zonder haar werkschort. Bij hen thuis op het platteland paradeerde haar moeder heen en weer tussen het huis en haar keramiek-atelier in de schuur. Haar werkkleding vol kleivlekken was zozeer een deel van haar geworden dat ze er in haar gewone kleren bijna vreemd uitzag.

Toen Louise uit de auto stapte en naar de voordeur liep, beseftte ze dat het niet de leeftijd was waardoor haar moeders gezicht er zo getekend uitzag. Het kwam door de ernst, die als een zware schaduw over haar gelaatstrekken lag, alsof het nog niet tot haar was doorgedrongen dat haar zoon buiten levensgevaar was. Het ergste was achter de rug. Maar op het moment dat ze dat dacht, drong het tot Louise zelf door dat het ergste nog helemaal niet achter de rug was.

Haar broer had dood gewild. Dat was niet achter de rug, omdat de zelfmoordpoging was mislukt. Hij had zich zo ongelukkig gevoeld dat hij afscheid wilde nemen van het leven, al was hij vader

van twee jonge kinderen en had hij een vrouw van wie hij hield.

Louise spreidde haar armen en omhelsde haar moeder. Ze liet zich omhullen door haar moeders overbekende geur, die zich als een deken van liefde om haar heen vouwde.

‘Ik ben zo blij dat je naar huis bent gekomen,’ fluisterde haar moeder in Louises lange haar. Louise had geen idee hoe ze eruitzag na de reis, maar vast niet al te fraai. Ze was zo haastig uit het hotel in Phuket vertrokken dat ze haar korte broek en de capuchonsweater die ze in het vliegtuig had gedragen nog aanhad. Haar moeder trok haar mee naar binnen, terwijl haar vader haar koffer uit de achterbak tilde.

‘Waar zijn de kinderen?’ vroeg Louise, om zich heen kijkend. ‘En Trine?’

‘De kinderen slapen,’ antwoordde haar moeder terwijl ze de keukendeur openduwde. Ze had de tafel gedekt voor drie personen en het rook naar kerrie. Louise werd misselijk van de geur, maar liet zich glimlachend op een stoel aan de tafel vallen.

‘Hoe ging het met hem toen jullie in het ziekenhuis waren?’ vroeg ze terwijl ze het glas aanpakte dat haar moeder haar voorhield. ‘Leek hij opgelucht?’

Die reactie had ze gezien bij anderen die een mislukte zelfmoordpoging hadden gedaan. Het kwam regelmatig voor dat de politie naar mensen toe werd gestuurd die hadden geprobeerd zich van het leven te beroven, maar achteraf spijt hadden gekregen dat ze al die pillen hadden ingenomen.

‘Het is natuurlijk vaak een schreeuw om hulp,’ voegde ze eraan toe.

Haar vader kwam binnen en ging zitten. Haar ouders wisselden vlug een blik, waarna Louises moeder haar ernstig aankeek en een aanloopje nam voordat ze haar duidelijk maakte dat Mikkel echt dood wilde.

‘Het was geen schreeuw om aandacht,’ bevestigde haar vader. ‘Het was zijn bedoeling dat de poging zou slagen.’

‘Maar waarom?’ riep Louise. ‘Waarom nu? Dat had hij kunnen doen toen Trine bij hem was weggegaan. Toen was ik een tijdlang

echt bang dat hij iets doms zou doen. Maar waarom nu? Alles gaat toch goed?’

Het bleef stil. Haar ouders keken elkaar opnieuw aan.

‘Trine is weer bij hem weg,’ zei haar moeder toen.

Louise zette haar wijnglas neer.

‘Bij hem weg?’ herhaalde ze, in de war gebracht. ‘Hoezo bij hem weg?’

‘Ze is vertrokken,’ nam haar vader het over. ‘Ze heeft geen verklaring gegeven, ze heeft hem er niet op voorbereid. Woensdag was ze gewoon weg toen hij uit zijn werk kwam. Hij zag dat ze haar weekendtas en wat kleren had meegenomen.’

‘En ze had het potje met niet-rokengeld leeggemaakt,’ voegde haar moeder er nog aan toe. Ze keek naar de kast waar een bruine aardewerken pot op de bovenste plank stond. Louise had nooit begrepen waarom haar broer en Trine nog steeds sigarettengeld opzijlegden, terwijl ze jaren geleden al waren gestopt met roken. Ze konden het toch ook gewoon vakantiegeld noemen? Jarenlang hadden ze trouw elke week het geld dat ze uitspaarden door geen sigaretten te kopen in de pot gedaan om te sparen voor weekendtripjes.

‘Hij heeft niets van haar gehoord, dus hij weet ook niet waar ze naartoe is. Of dat ze er met een andere man vandoor is,’ ging haar moeder op scherpe toon verder.

‘Dat zou je wel kunnen denken,’ mompelde Louises vader. ‘Ik bedoel, het is net of ze Mikkell wilde laten zien dat ze ergens anders een nieuw leven ging beginnen. Anders had ze haar spullen toch wel meegenomen?’

‘Hij had haar de vorige keer nooit terug moeten nemen,’ zei Louises moeder zacht. ‘Als ze hem één keer op zo’n manier in de steek heeft kunnen laten, kan ze het natuurlijk gewoon nog een keer doen. Dat heb ik altijd gedacht. Hij was er echt kapot van.’

‘Maar hadden ze dan ruzie?’ vroeg Louise. Ze probeerde het te begrijpen. Haar ouders haalden allebei hun schouders op.

‘Niet dat wij weten. En ik had ook niet het gevoel dat er iets niet goed zat,’ antwoordde haar moeder.

‘Mikkel en Trine hebben pas nog bij ons gegeten met de kinderen,’ ging haar vader verder. ‘Ze maakten die avond een opgewekte indruk. Ze hadden net een vakantiehuisje geboekt en zouden begin juli op vakantie gaan. Ik had niet de indruk dat ze ruzie of onenigheid hebben gehad, het kwam volledig uit de lucht vallen.’

‘Het kan natuurlijk zijn dat ze gewoon toneel heeft gespeeld tot dat ze voelde dat ze er klaar voor was om weg te gaan,’ zei Louises moeder, strak naar haar handen kijkend, alsof ze de boosheid op haar schoondochter kon onderdrukken als ze zich maar genoeg concentreerde.

‘Dus jullie denken dat hij het daarom heeft gedaan?’ vroeg Louise. Haar moeder knikte en keek weer op.

‘Ja, dat denk ik,’ zei ze. ‘Ik kan me voorstellen dat je broer het niet aankon om dat alles nog een keer te moeten doormaken.’

‘Maar we hebben nog niet echt de kans gehad om met hem te praten,’ zei haar vader terwijl hij het bord gehaktballetjes in kerriesaus aanpakte dat haar moeder hem aangaf. Louise zei vlug dat ze niet zoveel wilde, maar het was al te laat, haar bord was al flink vol geschept.

‘Je moet goed eten na zo’n lange reis,’ zei haar moeder terwijl ze het bord met een resoluut gebaar voor Louise op tafel zette.

De keuken van het vrijstaande huis, dat op een groot perceel lag met een eigen oprit naar de hoofdweg, deed Louise denken aan een grot. Haar broer had de keuken zelf gerenoveerd. De kastdeurtjes waren donkergroen geschilderd, daar had een autospuitser van zijn werk hem mee geholpen. De rest was gemaakt van gebruikt hout. Het zag eruit als in een woontijdschrift.

In het jaar dat Trine bij hem weg was geweest, had Mikkel het huis bijna helemaal opgeknapt. Als hij niet aan het werk was voor zijn twee banen, was hij aan het timmeren en zagen in het huis. Hij beweerde dat hij zo een heleboel geld voor een psycholoog

bespaarde. Louise keek rond en bedacht dat er misschien niets meer over was om zich op af te reageren. Geen projecten die hem aan de gang hielden en zijn gedachten afleidde.

Louise had nog geen hap van haar eten genomen.

‘Ik heb eten gekregen in het vliegtuig,’ verontschuldigde ze zich terwijl ze haar glas neerzette. ‘Hoe hebben de kinderen gereageerd?’

‘Die weten het nog niet. We hebben ze wel verteld dat hun vader in het ziekenhuis ligt, maar dat hij snel weer thuis zal komen. Gisteren vreesden we het ergste, dus toen konden we nog niets tegen ze zeggen; we moesten wachten tot we meer over zijn toestand te horen kregen. We hebben pas over Trine gehoord nadat we hem vandaag gesproken hadden. Mikkkel heeft niets gezegd, dus we wisten niet dat ze weer bij hem was weggegaan.’

‘Hoeveel geld zat er in die pot?’ vroeg Louise. Alle weerstand tegen haar schoonzus die ze de vorige keer had gevoeld toen die haar broer had verlaten, wilde opnieuw in haar op. Met alle plezier zou ze het geld dat ze had meegenomen uit haar willen persen, al was het met haar blote handen.

‘Mikkkel denkt dat er ongeveer zeventuizend kroon in zat,’ antwoordde haar moeder terwijl ze wijn in hun glazen schonk.

‘Daar zal ze niet ver mee komen als ze ervandoor is met een minnaar,’ constateerde haar vader droog.

‘We weten helemaal niet of dat zo is,’ antwoordde haar moeder op scherpe toon, alsof ze haar boosheid onder controle had weten te krijgen. ‘Het is in elk geval geen goed idee om Mikkkel dat soort gedachten aan te praten. Het kan toch ook gewoon zijn dat ze wat tijd voor zichzelf nodig had?’

‘Ze is vertrokken en heeft haar kinderen achtergelaten,’ hield Louises vader vol. ‘Mikkkel moet er zeker van zijn dat ze bij hem weg is gegaan, anders zou hij nooit zo’n wanhoopsdaad hebben gepleegd.’

Louise luisterde niet goed terwijl ze heen en weer bleven ruziën. Ze was moe. En verdrietig. Trine zou in elk geval iets hebben om over

na te denken als ze terugkwam en ontdekte wat ze had aangericht, bedacht Louise. Ze beseftte dat mannen die hun vrouw en kinderen om het leven brachten en vervolgens de hand aan zichzelf sloegen, misschien door eenzelfde wanhoop waren overvallen als haar broer. In de media werden dat familietragedies genoemd, maar in feite waren het liquidaties. Haar broer had niet geprobeerd zijn kinderen mee te nemen in de dood. Het was niet zijn bedoeling geweest om Trine te straffen. Hij had alleen zichzelf in gevaar gebracht. Dat het op dit moment voelde als een soort opluchting dat het niet erger was, weet ze aan de vele jaren dat ze al bij Moordzaken werkte. Er was niemand dood. Gelukkig.

Louise schrok op toen haar moeder opstond.

‘Ik heb een bed voor je opgemaakt in de achterste slaapkamer,’ zei ze terwijl ze Louises koffer achter zich aan de gang in trok.

‘Wij blijven hier vannacht slapen, zodat we de kinderen morgen weg kunnen brengen. Als ze Mikkelt nog in het ziekenhuis willen houden, stel ik voor dat jij en de kinderen bij ons komen logeren totdat hij wordt ontslagen. Het kan natuurlijk zijn dat hij in het begin rust nodig heeft. Maar daar hebben we het morgen nog wel over.’

Louise wilde niet bij haar ouders logeren, dat stond voor haar als een paal boven water, maar ze was te moe om er nu tegen in te gaan. Haar moeder had handdoeken klaargelegd op de logeerkamer en zei dat ze gewoon iets uit Trines kast moest pakken als ze wat nodig had.

‘Ik wil heel graag even douchen,’ antwoordde ze. ‘Het lijkt me heerlijk om te kunnen liggen na die lange reis in een vliegtuigstoel.’

Haar moeder kwam naar haar toe en nam Louises gezicht tussen haar handen. Zo bleef ze even staan. Toen liet ze haar weer los en vroeg of ze Louise wakker moesten maken als ze weggingen.

‘Nee, ik wil eigenlijk gewoon alleen maar slapen,’ zei ze. ‘Als ik een goede nacht kan pakken, krijg ik misschien minder last van een jetlag.’

Ze zocht al in haar tas naar het doorzichtige etuitje waar de slaappillen in zaten.

Lange tijd lag ze daar, zonder te bewegen. Ze staaarde in het donker zonder het te begrijpen. Haar lichaam deed pijn en voelde zwaar, alsof het van iemand anders was. Een doordringende geur van vocht en oude aarde drong haar neus binnen en de verstikkende stilte vouwde zich steeds dichter om haar heen.

Geconcentreerd probeerde ze te luisteren of ze iets hoorde in de ruimte, maar er was alleen maar stilte. Panisch probeerde ze te gaan zitten, maar haar lichaam wilde niet gehoorzamen. Ze probeerde te schreeuwen, maar er kwam geen geluid uit haar mond. Het leek of de lucht om haar heen stilstond en alle zuurstof verdwenen was.

De brandende pijn in haar neus trok door tot in haar voorhoofd. Ze kneep haar ogen dicht en voelde de tranen in haar oren lopen. Een golf van misselijkheid trok door haar heen, zodat ze bijna moest overgeven. Ze probeerde op haar zij te gaan liggen, maar het lukte niet. Ze kon nog net haar hoofd een klein stukje verplaatsen toen ze met hevige golven begon over te geven. Ze voelde het dunne slijm over haar gezicht lopen en wilde het wegvegen, maar kon haar hand niet bewegen. Het duurde seconden, misschien zelfs wel minuten, voordat langzaam het besef tot haar doordrong dat ze zich niet meer kon bewegen. Wanhopig probeerde ze een signaal naar haar voeten te sturen. Ze probeerde met haar tenen te wiebelen, maar er gebeurde helemaal niets.

Camilla Lind brandde haar vingers aan de koffie die over de rand van haar beker gutste toen ze haastig door de gang naar Terkel Høyers kantoor liep. De redactievergadering was net begonnen. Ze had zoveel teksten uitgeprint als ze maar kon, dus ze was goed voorbereid om daar binnen de strijd aan te gaan voor haar verhaal.

Toen ze de deur opendeed, was de hoofdredacteur al bezig alle ingebrachte ideeën door te nemen.

‘Kom vooral binnen’, zei hij ironisch. Hij keek geïrriteerd toen Camilla de deur achter zich dichtdeed.

Terkel Høyer was haar chef geweest zolang ze op de misdaadredactie van de krant *Morgenavisen* had gewerkt. Toen ze na een vrijwillige adempauze van het misdaadnieuws weer bij de krant terug wilde komen, had hij een plek voor haar geregeld op het redactiesecretariaat. Op een gegeven moment was het criminele milieu haar zo dicht op de huid gaan zitten dat ze een tijdje opgenomen was op een psychiatrische afdeling om een traumatische gebeurtenis te verwerken. Van dichtbij was ze getuige geweest van een liquidatie in Zweden. Er waren mensen die bang waren dat ze niet sterk genoeg zou zijn om hier overheen te komen, maar Camilla was terug.

Na die gebeurtenis had er een aardverschuiving plaatsgevonden in haar leven, maar de zin om te werken was teruggekeerd. Het

kwam ook goed uit om weer fulltime aan het werk te gaan, omdat haar man Frederik in Amerika zat. Hij was ingehuurd door een film-productiemaatschappij om mee te schrijven aan een televisieserie.

‘Bornholm,’ zei Camilla. Terkel was net klaar met inventariseren en keek vragend naar de stapel papieren die ze op tafel had gelegd. ‘Ik heb de politie in Rønne gesproken. Ze kunnen nog steeds niet zeggen of er bij de dood van Susan Dahlgaard sprake is van een misdrijf. Ik heb wel losgekregen dat het lijk gemummificeerd was en dat het verscholen lag achter een rotsblok, onder een omgevallen boom. Ze zeggen dat ze naar alle waarschijnlijkheid vanaf het moment van haar vermissing onder de boom heeft gelegen en nu tevoorschijn is gekomen omdat de boomstam bijna helemaal was weggerot. Een voorbijganger in het Echodal heeft alarm geslagen bij de politie.’

Ze pakte haar blad met aantekeningen van tafel.

‘Ze was helemaal ingesloten in de grot door het rotsblok en de boom. Daardoor konden de wilde dieren uit het bos niet bij het lijk komen toen het nog vers was,’ legde Camilla uit.

‘Dat staat allang in de onlinekrant,’ zei Jakob, haar jongere collega. Hij was begonnen als stagiair op de misdaadredactie en hoewel er op alle afdelingen bezuinigd werd, had hij tijdens Camilla’s afwezigheid een vaste aanstelling gekregen.

Ze trok een stoel achteruit en ging zitten.

‘Ik heb zelf ook op het Osted College gezeten, ik zat een paar klassen hoger dan Susan,’ ging Camilla verder terwijl ze Jakob negeerde. ‘Ik kende haar niet, maar de klassenleraar die mee was op dat reisje ken ik wel. Ik heb net de klassenlijst bekeken en ik herken wel een aantal namen.’

‘En zijn dat mensen die je kunt benaderen?’ vroeg Terkel.

‘Ik had verkering met de oudere broer van een van hen,’ antwoordde ze. ‘Er is ook nog iemand anders uit die klas die ik zo nu en dan wel eens tegenkom. Ze woont niet ver van de school, zij weet vast wel hoe ik in contact kan komen met andere leerlingen die mee waren op die werkweek.’

‘Laten we nog heel even afwachten,’ onderbrak Terkel Høyer haar. ‘We weten toch niet of het hier om een misdaad gaat?’

‘Dus je vindt dat we maar moeten gaan zitten wachten, terwijl andere kranten en weekbladen het gras voor onze voeten wegmaaien en iedereen die iets over die werkweek kan vertellen gaan opzoeken?’

Ze hield zijn blik vast. Er was niets wat haar chef meer irriteerde dan tot de ontdekking te komen dat de concurrenten ergens al geweest waren. En dat ze er op die manier voor gezorgd hadden dat de bronnen daarna met niemand anders meer wilden praten.

‘Ik zat op dezelfde school,’ drong ze aan. ‘Ik ben zelf ook op Bornholm geweest. Dezelfde plek. Wij logeerden ook in de jeugdherberg in Svaneke. Ik heb misschien zelfs in hetzelfde stapelbed geslapen als Susan Dahlggaard. Ik kan erheen gaan en een achtergrondartikel schrijven. Beschrijven wat er is gebeurd voordat ze verdween.’

‘Maar is dat is toch een oude zaak?’ vroeg Jakob terwijl hij naar Ole Kvist keek. Ole werkte het langst van alle verslaggevers bij *Morgenavisen*.

Camilla’s oudere collega knikte, maar het kostte hem zo langzamerhand steeds meer moeite om enthousiasme op te brengen voor welk onderwerp dan ook dat op de redactievergadering naar voren werd gebracht.

‘Dit is nou typisch een van die zaken waarvoor de belangstelling is gebleven, omdat de verdwijning van dat meisje namelijk nooit is opgehelderd,’ onderbrak Camilla hem vurig. ‘Het is net als met onopgeloste moordzaken: we willen gewoon graag weten wat er is gebeurd. Susan was net veertien geworden toen ze in 1995 verdween. Iedereen is op werkweek geweest, dus je kunt je er goed in verplaatsen.’

‘Ik ben nooit op Bornholm geweest,’ wierp Jakob tegen.

Camilla keek hem geërgerd aan en bedacht dat hij in die tijd waarschijnlijk nog maar net geboren was. Ze zag dat Ole Kvist uit gewoonte iets wilde zeggen, maar het halverwege opgaf.

‘Vannacht was er een schietpartij op de Tagensvej,’ begon Terkel terwijl hij Camilla aankeek.

Ze leunde achterover in haar stoel en sloeg haar armen over elkaar.

‘Als ik nu nog één keer een opdracht krijg die met bendes te maken heeft, neem ik ontslag!’ verzuchtte ze.

‘Je bent net terug,’ grinnikte Ole Kvist, die wakker was geworden en genoot van de voorstelling.

‘Ik doe die werkweek. Ik kan toegang krijgen tot de personen die mee waren en ik wil weten wat ze zich kunnen herinneren. Ik wil uitzoeken waar ze nu zijn. Zij kunnen me vertellen hoe Susan was en of ze een idee hebben van wat er indertijd is gebeurd.’

‘Dit moet toch allemaal al eerder opgeschreven zijn?’ hield Jakob vol. ‘Er zijn vast anderen die met hen gesproken hebben toen het gebeurde.’

‘Maar het is niet door mij geschreven,’ zei Camilla op felle toon. ‘Ik heb niet met ze gesproken.’

Terkel Høyer leek het met haar eens te zijn. Hij knikte toen Camilla zweeg.

‘Jakob, jij neemt de Tagensvej, en Camilla, jij gaat achter die klasgenoten aan. Als nou blijkt dat de dood van Susan Dahlgaard niet door een misdrijf is veroorzaakt, dan praat je met ze over wat het voor hen betekent dat deze oude zaak weer opgerakeld wordt.’

Camilla knikte en leunde tevreden achterover. Het zou haar ongeveer veertig minuten kosten om naar Osted te rijden, en ze wist waar ze moest beginnen.

De zomerregen sloeg hard tegen de voorruit toen Camilla de afslag naar Osted nam. Ze dacht aan Frederik, die in zijn huis op Hawaï zat en zijn vader op bezoek had. Camilla was er zelf ook wel eens geweest, maar dat was nog voordat ze getrouwd waren. Frederik had verschillende keren gevraagd of ze zin had om zich bij hen te voegen, maar haar zoon had binnenkort zomervakantie. Zij wilde liever niet

zonder Markus op reis gaan, maar hij wilde het liefst thuisblijven bij zijn vriendin, Julia.

De sukkel, dacht Camilla terwijl ze over de velden naar een boerderij keek waar een vriend van haar woonde toen ze op de middelbare school in Roskilde zaten. Ze kon maar niet begrijpen dat haar zoon zo veranderd was dat hij niet eens een gat in de lucht sprong bij het idee van een reisje naar Hawaï. Maar toen dacht ze aan zichzelf. Zij wilde eigenlijk ook liever bij haar zoon blijven. Hier, in de Deense zomer.

Markus en Julia hadden aan het begin van het schooljaar verering gekregen, en tot Camilla's grote verbazing waren ze het hele jaar bij elkaar gebleven. Markus was helemaal nergens toe te bewegen als Julia niet mee mocht. Het was niet dat ze niet lief was of zo. Het irriteerde Camilla alleen dat ze haar zoon nooit even voor zichzelf had.

Haar gedachten dwaalden terug naar Frederik, en op dat moment ging haar mobiel. Het was Frederik. Er zat twaalf uur tijdsverschil tussen, maar zijn stem klonk alsof hij vlak naast haar zat.

'Ik ben op weg naar Osted,' vertelde ze toen hij vroeg wat ze aan het doen was.

'Op weg naar de tweedehands autodealer,' zei hij terwijl hij lachte. Camilla's vader had tweedehands auto's verkocht. In zijn showroom aan de hoofdweg in Osted stonden de auto's in rijen met een prijskaartje op de voorruit.

Frederik had hem nog steeds niet ontmoet, want de relatie met haar vader was pas weer een beetje ontdooid nadat Camilla en Frederik getrouwd waren.

'De winkel is al ongeveer vijftientig jaar dicht, dus dat zal niet lukken. Maar ik heb toevallig gisteren met hem geluncht,' vertelde ze. 'Hij was in de stad en wilde graag afspreken.'

Ze dacht vaak dat Frederik het waarschijnlijk zo belangrijk vond dat zij de familie die ze nog had bij elkaar hield, omdat zijn eigen familie na de dood van zijn moeder uit elkaar gevallen was. Maar haar vader was een eikel. Of dat was hij in elk geval geweest.

‘Hij wil het nog steeds niet over hun scheiding hebben,’ ging ze door. ‘Als ik erover probeer te praten, zegt hij alleen maar dat het allemaal niet makkelijk was in de tijd nadat mijn broer was overleden. Ja, het was gewoon moeilijk voor ons allemaal. Het is nou eenmaal niet makkelijk als een jongen van zestien overlijdt.’

Camilla was veertien toen haar oudere broer Lasse was verongelukt met zijn brommer. Het ongeluk had plaatsgevonden op minder dan tweehonderd meter van Hestehaven, waar ze woonden. Hij was net de hoofdweg op gereden toen de auto kwam.

‘Het is moeilijk om met rouw om te gaan. Iedereen reageert daar anders op,’ herhaalde Frederik. Hij had dat al vaak gezegd, maar het hielp niet echt. Haar vader was een bekende figuur geweest in Osted. Hij was levendig en had een groot netwerk van vrienden en zakelijke contacten. Na de dood van Lasse had hij hun allemaal de rug toegekeerd. Minder dan een maand na de scheiding woonde hij samen met een jongere vrouw. Camilla had een hekel aan haar vanaf het moment dat ze met haar kennismaaakte.

‘Je weet toch dat dat niet het enige is?’ zei ze terwijl ze vaart minderde. Ze hield de huizen aan de andere kant van de weg in de gaten. ‘Hij is er nooit geweest voor Markus. Hij heeft zich nooit ergens mee bemoeid. Of aangeboden om op hem te passen of hem op te halen of zo. Ik kon gewoon nooit op hem rekenen. Maar...’

Ze zette haar richtingaanwijzer aan en stopte langs de kant van de weg.

‘Het was gezellig. Het was fijn om hem te zien. En het lijkt wel of hij naarmate hij ouder wordt beter in staat is om verder te kijken dan zichzelf. We hebben afgesproken dat ik komende week een keer bij hem langsga. Ik ben al heel lang niet in Præstø geweest.’

Haar vader had de boerderij overgenomen van zijn ouders. Hij was nog een paar jaar doorgegaan met de autohandel toen hij in Zuid-Sjælland was gaan wonen, maar nu was hij met pensioen. Zijn jongere vriendin was allang verdwenen en Camilla had het gevoel dat hij het soms moeilijk vond om de dagen door te komen.

‘Goed zo,’ zei Frederik. Ze hoorde dat hij zijn best deed om er niet al te enthousiast over te klinken dat ze probeerde zich met haar vader te verzoenen. ‘En hoe is het met schoonmama?’

‘Prima. Ze geeft lessen in droomduiding en Pilates, dus ze heeft genoeg te doen. Het lijkt wel of haar sociale leven in Skanderborg is ontploft nu ze zich niet langer op haar kleinkind kan storten omdat hij te groot geworden is.’

Frederik grinnikte.

‘Ik heb vanmorgen met hem geskypet,’ vertelde hij. ‘Hij vroeg of hij dit weekend met de boot mocht gaan varen.’

Typisch Markus, schoot door Camilla’s hoofd. Hij had zich rechtstreeks tot Frederik gewend omdat hij wist dat zij veel te bezorgd zou zijn bij de gedachte aan een zeventienjarige in een motorboot op een zomeravond, met een hele groep vrienden aan boord.

‘En dat mocht van jou,’ vermoedde ze.

Camilla was er nog steeds niet aan gewend dat ze opeens iemand was met een boot en geld. Ze vroeg zich af of dit wel goed was voor Markus. Hij genoot er duidelijk van, veel meer dan zij.

‘Ja,’ antwoordde Frederik. ‘Ik heb hem toestemming gegeven, onder één voorwaarde.’

‘En die is?’

‘Dat hij jou overhaalt om een tijdje vakantie te nemen en naar ons toe te komen.’

‘Niet zonder hem,’ zei Camilla snel. Ze hadden het hier al eerder over gehad. Frederik wist heel goed hoe zij erover dacht.

‘Twee weken,’ zei hij. ‘Hij wil best twee weken met jou meekomen. Maar pas na het Roskildfestival.’

‘Dat is super!’ riep ze uit. Ze probeerde zich te herinneren of iemand anders op de redactie al vakantie had genomen in die periode. Ze voelde blijdschap opborrelen in haar buik en opeens miste ze haar man heel erg. Ze zette dat gevoel snel van zich af, totdat ze zeker wist of ze op reis konden gaan.

‘Nou, ik ben er bijna,’ zei ze terwijl ze de vakantieplannen opzij-

schoof. ‘We spreken elkaar morgen. Groetjes daar en bedankt dat je dit met Markus hebt geregeld.’

Camilla blies een paar vlugge kusjes door de telefoon en gooide het toestel op de passagiersstoel, waarna ze naar links en naar rechts keek en de weg overstak.

Ze kon zich niet zoveel van Trine herinneren van school, maar ze was haar later nog een paar keer tegengekomen op verjaardagsfeestjes bij Louise. Louises schoonzus was er ook bij geweest toen Jonas belijdenis deed. Bij al die gelegenheden hadden ze over het Osted College gepraat en over de leraren van vroeger. Over de schoolfeesten en de uren die ze spijbelden om naar het supermarktje te gaan of bij de sportvelden hingen.

Het waren meestal beleefde gesprekjes die ze met Trine had gevoerd. Een keer had Camilla Louise toevertrouwd dat ze de vrouw van haar broer oersaai vond, maar haar vriendin had alleen een wenkbrauw opgetrokken en gezegd: ‘Hij is dol op haar.’

En daar bleef het bij.

Maar Trine Madsen was saai. Voordat ze bij Mikkel wegging en ze gescheiden waren, heette ze ook Rick. Maar nu heette ze weer Madsen. Ze waren niet opnieuw getrouwd toen Mikkel haar terugnam.

Er stonden geen auto’s voor het huis, wat een goed teken was, bedacht Camilla toen ze uitstapte. Trine was pedicure en had haar eigen salon in een aanbouw achter het huis. Het leek erop dat ze nu even geen cliënten had.